

olle, kui ta meie wannematte aial olli. —
Eks ei olle?

Küllakubjas. Küllap se ehk woib nenda olla.

Josep. Ei se woi ükspäiwis nenda olla, waid se on tõest nenda. Kuida siis meie wannemad aega saiwad, ja meie nüüd ei sa aega? — Kuida se luggu on ommeti? Kus se sü on?

Küllakubjas. Ja sedda ei woi ükski ärraartwada.

Üks teine mees. Käl se ses ihta on, et meie esiwannemil maad kül ollid, ja meil on kassinast maad kääs.

Josep. Sinna kuulsid jo ausa wannajissa kääst, et ennemuistne rahwole ei joudnud keik maad harrida, waid et muist kellus ollid. — Ses siis se sü ei woi olla: ja meie näme sest, et üks tallomees moisa wannemale üllekohhut teeb, kui ta omma waesusse süüd temma peäle, ja sure moisa
sun

sundimisse peäle lükkab. Agga üllekohhus on suur pat, mis Jummal kääskudes kowwaste keeltasse. Jummal hoidko iggaüht patto teggemast! — Ma tean nüüd, et iggaüks meie seast, meie tännusest juttust, sedda õppetust on wõtnud, et kehwad tallopiad ei tohhi omma waesusse süüd, egga Jummal peäle, egga Moisa-wannema peäle lükkada: ja ma tean ka et ükski meie seast eddespidi nisuggust kaebdust ei lähhä tõstma. — Süski se peaks üks immeassi ollema, kui meie ei peaks otsust kättesama, kust se tulleb, et meil nüüd santim põlw on, kui meie esiwannemil.

Küllakubjas. Ja ei sedda kül ükski woi ärramoista.

Josep. Kes teab! Kui meie õiete hakame järrele mõtlema! — Agga ma nään, et pääw jo on weremisse peäl, ja meil keigil on koddos- lojusseid weel tassumatta, nenda on selle maggusa juttoga meie aeg